

РЕШЕНИЕ

№ 7855

гр. София, 25.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в публично заседание на 12.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **13139** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.38, ал.8 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на Прокуратурата на Република България срещу Решение № Ж-727-1/2014г. от 16.07.2025г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, с което на основание чл.42, ал.1 ЗЗЛД /отм./ на жалбоподателя е наложена в качеството му на администратор на лични данни, имуществена санкция в размер на 20 000 лева за нарушение на чл.2, ал.2, т.2 и т.3 ЗЗЛД /отм./.

Жалбоподателят моли за отмяната на обжалваното решение като незаконосъобразно – постановено при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Посочва се, че обжалваният акт е постановен след повече от 8 години след отмяната на първоначално постановения по преписката акт, а налагането на административни наказания е ограничено от абсолютната давност, идентична с тази по чл.81, ал.3 НК, като се позовава на Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015г. на ВКС по т.д. № 1/2014г. В случая нарушението било извършено през 2014г., ВАС отменил акта на КЗЛД с решение от 2017г. и върнал преписката за ново произнасяне. Комисията се произнесла през 2025г., т.е. след повече от 4 години и половина или след като изтекла абсолютната давност за административнонаказателно преследване. С оглед това жалбоподателят намира, че възможността да бъдат реализирани всички правомощия на наказващия орган по административнонаказателното правоотношение е преклудирана.

На следващо място са мотивирани съображения за непропорционалност на наложената санкция, макар същата да е определена близо до минималния размер, предвиден в чл.42, ал.1 ЗЗЛД – в

административното производство не били установени и не се доказали настъпили вредни последици за жалбоподателите, налице била добросъвестност на длъжностните лица при изпълнение на задълженията им и оказано съдействие при извършването на проверката, отдалечеността във времето /над 8 години от указанията на ВАС, дадени в решението от 2017г./ намалявала превантивния и възпиращ ефект на санкцията и поставяла под съмнение нейната необходимост.

Предвид изложеното е направено искане за отмяна на оспорения акт, в условията на евентуалност – намаляване размера на наложената санкция на 10 000 лева.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез юр.Г., която претендира и присъжда на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по оспорването, редовно и своевременно призван, не се представлява в съдебно заседание и не ангажира становище по жалбата /постъпило е такова в 14,40 часа, след приключване на заседанието по делото в 14,21 часа/.

Заинтересованите страни ОДМВР – С., А. И. П., Г. В. И. и Д. П. Р., редовно и своевременно призвани, не се явяват и не се представляват в съдебно заседание, не ангажират становище по жалбата.

Заинтересованата страна министърът на вътрешните работи чрез юр.Ц. в съдебно заседание, моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призвана, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата и приложените по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба рег.№ Ж-727/26.05.2014г., подадена от заинтересованите страни А. И. П., Г. В. И. и Д. П. Р. /към онзи момент служители в РУ-Ч./, в която се твърди, че личните им данни са обработени неправомерно. Посочили, че на 22.01.2014г. при изпълнение на служебните си задължения установили, че в лицето В. Н. Н. се намират копия от документи по преписка № ЗМ-109/2013г. по описа на РУП-Ч.. Тази преписка била образувана по подадена от Н. жалба, като жалбоподателите в административното производство твърдят, че той разполагал с копия от всички документи по преписката, вкл. дадените от тримата обяснения, съдържащи трите им имена, ЕГН, адрес и телефонен номер. В инициращата производството пред КЗЛД жалба се твърди и че копията от документите по преписката са предоставени на Н. от служители на Районна прокуратура – Ч., след подадено от него искане за запознаване с материалите по преписката за извършена проверка.

По тази жалба КЗЛД постановила Решение № Ж-727/2014г. от 20.11.2014г., с което е обявила жалбата за основателна /т.1/ и на основание чл.42, ал.1 ЗЗЛД наложила на Прокуратурата на Република България в качеството ѝ на администратор на лични данни, административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000 лева за нарушение на чл.4, ал.1 ЗЗЛД /т.2 от акта/ – обработване на лични данни, изразяващо се в предоставяне на В. Н. на документи, съдържащи лични данни на тримата жалбоподатели в административното производство, което е незаконосъобразно, тъй като не е налице условие за допустимост на обработването.

С Решение № 1499/07.03.2016г., постановено по адм.д. № 12235/2014г. по описа на Административен съд София-град, решението на КЗЛД е отменено изцяло.

По реда на инстанционния контрол с Решение № 15936/22.12.2017г., постановено по адм.д. № 6520/2016г. по описа на Върховния административен съд, решението на административния съд е отменено в частта, с която е отменена т.1 от Решение № Ж-727/2014г. от 20.11.2014г. на КЗЛД и вместо това жалбата на Прокуратурата на Република България и жалбата на В. К. –

административен ръководител районен прокурор на Районна прокуратура – Ч. срещу т.1 от Решение № Ж-727/2014г. от 20.11.2014г. на КЗЛД е отхвърлена като неоснователна. В останалата му част решението на административния съд е оставено в сила като преписката е изпратена на КЗЛД за произнасяне по т.2 при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебния акт.

Видно от тях, е прието, че за Прокуратурата е налице нормативно задължение на по см. на чл.4, ал.1, т.1 ЗЗЛД да осигури правото на жалба на лице от кръга на тези по чл.213 НПК, поради което обработването на лични данни чрез предоставянето им на трето лице - § 1, т.1 ДРЗЗЛД в качеството на администратор на лични данни е допустимо. За допустимо е прието обработването на лични данни по см. на чл.4, ал.1, т.7 ЗЗЛД /отм./, съгласно която разпоредба обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните, а в случая заинтересованите страни не са действали като полицейски служители, а в качеството на свидетели, поради което е било налице изключението по посочената разпоредба във вр. изискванията по чл.2, ал.2, т.2 и т.3 ЗЗЛД. Посочено е също, че Прокуратурата не е изпълнила задължението по чл.23 ЗЗЛД да осигури необходимите технически и организационни мерки за защита на личните данни, които обработва. По отношение на наложената имуществена санкция е посочено, че не са изложени мотиви в административния акт защо е упражнено именно това правомощие по чл.38, ал.2 ЗЗЛД /отм./ след установяване на нарушението, както и не са изложени съображения за определения размер на имуществената санкция, което налага връщане на преписката за ново произнасяне в тази част. Възприетото по отношение на нарушението /че обработването на лични данни чрез предоставянето им е допустимо по см. на чл.4, ал.1, т.1 и т.7 ЗЗЛД като нарушението на закона е по отношение неспазване на изискванията на чл.2, ал.2, т.2 и т.2 ЗЗЛД/ е посочено, че относимо както към вида на предприеманите мерки, така и към евентуалния размер на наказанието при евентуалното налагане на имуществена санкция.

В изпълнение на съдебния акт е издадено обжалваното решение. Видно от мотивите му, КЗЛД е приела, че нарушението следва да бъде преквалифицирано като такова по чл.2, ал.2, т.2 и т.3 ЗЗЛД /отм./, тъй като личните данни на заинтересованите страни А. И. П., Г. В. И. и Д. П. Р. са събрани за конкретни, точно определени и законни цели, но са обработени чрез предоставяне на трето лице в противоречие с тях. С оглед характера и вида на констатираните нарушения КЗЛД приела, че мерките по чл.38, ал.2 ЗЗЛД /в относимата му редакция/ са неприложими и нецелесъобразни, тъй като задължителното предписание е непропорционална мярка на тежестта на извършените нарушения, а мярката предоставяне на срок за отстраняване на нарушението е неприложима, доколкото нарушенията са довършени. Единствената мярка, която според административния орган ще има предупредително действие и е целесъобразна, пропорционална и възпираща, е налагането на имуществена санкция. При установен минимален размер от 10 000 лева и максимален размер от 100 000 лева, КЗЛД приела, че размер от 20 000 лева е съответен на тежестта на извършеното нарушение.

Решението е съобщено на жалбоподателя на 21.07.2025г., видно от известие за доставяне на л.44 по делото, а жалбата срещу него е подадена по пощата на 31.07.2025г., видно от пощенското клеймо върху плика на л.8 по делото.

Въз основа на горното съдът приема, че жалбата, с която е сезиран е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия, на всички основания по чл.146 АПК съдът приема следното:

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган – КЗЛД, в съответствие с предоставените й с чл.6, ал.1 във връзка с чл.38, ал.3 ЗЗЛД и чл.85, ал.3 във вр. с чл.83, § 5 от Регламент (ЕС) 2016/679 правомощия.

Спазено е изискването за форма на административния акт, доколкото в ЗЗЛД и Регламент (ЕС) 2016/679 липсват специални изисквания и актът съдържа изискуемите по чл.59, ал.2 АПК реквизити. Посочени са фактическите основания за издаване на решението на Комисията, което е предпоставка за упражняване от съда на контрол за материална законосъобразност на акта.

Налице обаче е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон.

На първо място въпросът с квалификацията на извършеното нарушение е разрешен в окончателното Решение № 15936/22.12.2017г., постановено по адм.д. № 6520/2016г. по описа на Върховния административен съд, с което е отменено решението на първоинстанционния съд в частта, с която е отменено решението на КЗЛД по т.1 от диспозитива и вместо това жалбата е отхвърлена в посочената част. Така Решение № Ж-727/2014г. от 20.11.2014г. на КЗЛД в частта, с която е обявена Жалба вх.№ Ж-727/26.05.2014г., подадена от А. И. П., Г. В. И. и Д. П. Р. за нарушение на чл.4, ал.1 ЗЗЛД, за основателна, е влязло в сила и е недопустимо изменението му, тъй като това би означавало преразглеждане на съдебния акт от административния орган.

На следващо място административният орган е изложил съображения, че съобразно правомощията на комисията по чл.38, ал.2 ЗЗЛД при установяване на основателност на жалбата /в относимата към датата на нарушението редакция/, а именно да даде задължителни предписания, да определи срок за отстраняване на нарушението или да наложи административно наказание, само упражняването на последното правомощие би постигнало целта на закона.

Налагането на административно наказание с административния акт е възможност, изрично предвидена в закона и в този смисъл ЗЗЛД се явява специален по отношение на ЗАНН. Редът за обжалване на решение на КЗЛД, издадено на основание чл.38, ал.3 ЗЗЛД, а именно - по реда на АПК, не изключва приложението на института на абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване. Обстоятелството, че ЗЗЛД е специален закон по отношение на ЗАНН обяснява липсата на изрични разпоредби, които да препращат към ЗАНН за прилагане на давностните срокове. След като с обжалваното решение на КЗЛД се налагат наказания, представляващи глоби или имуществени санкции, то приложение намират разпоредбите на чл.81, ал.3, вр. с чл.80, ал.1, т.5 от Наказателния кодекс /НК/, регламентиращи института на абсолютната погасителна давност /Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015г. по тълк. д. № 1/2014 г., ОСК на НК на ВКС I и II колегия на ВАС/ - Решение № 686 от 22.01.2024г. по адм. д. № 3150/2023г., V отд. на ВАС.

Предвид обстоятелството, че отговорността на Прокуратурата на Република България е ангажирана за деяние, довършено към м.януари 2014г., то абсолютната погасителна давност за налагане на административно наказание от четири години и шест месеца в случая е изтекла към м.юли 2018г. и съответно комисията е следвало да прекрати образуваното пред нея административно производство на това основание или да приложи друга корективна мярка.

Възприемането на обратната теза би означавало, че спрямо нарушителите по ЗЗЛД административнонаказателното преследване може да се извърши неограничено във времето като по този начин би се стигнало до поставяне на нарушителите, по отношение на които е образувано

административно производство по чл.38, ал.1 ЗЗЛД в по-неблагоприятно положение спрямо тези, по отношение на които е образувано административнонаказателно производство по реда на ЗАНН, както и спрямо лица, извършили административни нарушения по други закони или престъпления по НК, за които се предвижда наказание глоба – подробни мотиви в този смисъл са изложени в Решение № 686 от 22.01.2024г. по адм. д. № 3150/2023г., V отд. на ВАС, които настоящият състав изцяло споделя. Видно от мотивите на цитирания съдебен акт „...Срокът от 4 години и шест месеца, при изтичане на който се погасява материалното право на КЗЛД да наложи наказание на нарушителите, е приложим в настоящия случай, тъй като сроковете, визирани в специалния закон - чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД /редакция ДВ, бр. 39/2011 г./, касаят единствено сроковете, в които се образува производството пред КЗЛД. В случаите, в които Комисията със своя акт налага административно наказание по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД /редакция ДВ, бр. 11/2011 г./, за производства, образувани до 25.05.2018 г. и неприключили до влизане в сила на закона /§ 44 от ПЗР на ЗЗЛД/, абсолютната давност за преследване на нарушителите по ЗЗЛД е 4 години и 6 месеца от довършване на административното нарушение, по арг. от чл. 81, ал. 3, вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс.“.

Съответно при спазване на принципа за законност комисията е в невъзможност да упражни правомощието си по чл.38, ал.2, предл.3-то ЗЗЛД /в относимата му редакция към ДВ, бр.39 от 20 Май 2011г./ да наложи административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“. Още повече, че от отмяната на първоначално постановения акт по преписката до постановяване на обжалвания по настоящото дело акт са изминали 8 години, а от извършването на нарушението – повече от 11 години, което е в противоречие с целта на закона и принципите на АПК и обезсмисля прилагането на каквито и да било корективни мерки.

По изложените съображения съдът намери оспореното решение за незаконосъобразен административен акт – постановен при наличието на отменителните основания по чл.146, т.3 и т.4 АПК и като такъв той следва да бъде отменен.

При този изход на спора на жалбоподателя се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, което следва да бъде определено в размер на 100 евро, на основание чл.24 НЗПП, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.143, ал.1 АПК, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Прокуратурата на Република България Решение № Ж-727-1/2014г. от 16.07.2025г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на Прокуратурата на Република България сумата в размер на 100 /сто/ евро, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия:

